

χάρης εις την περιγραφήν, την οποίαν του είχε κάμη ο μάστορ-Χάνσπαχ. Έρριψε τότε όξυ βλέμμα προς τα βάθη του δρομίσκου. Κατόπιν, εύχαριστήμενος βέβαιως από ό,τι είχε δυνηθή να διακρίνην μ' όλον τώ πυκνόν σκότος, απέφασκε να εξέλθω από την σκιάν και εβάδισε κατ' εύθειαν προς τους δύο φίλους μας.

— Κύριοι, είπε, προσπαθών να κρύψη όσον ήμπορούσε καλλίτερα την άρκετά καταφανή ή γλικήν προφοράν του, είμπορείτε να μου υποδείξετε κανέν καλόν ξενοδοχείον εις αυτήν έδώ την πόλιν; Υποθέτω ότι και σεις, καθώς εγώ, είσθε ταξειδιώται και, από την όψιν σας, συμπεραίνω ότι χωρίς άλλο έχετε εύρη καλόν κατάλυμα και καλόν τραπέζι. Μόνον από τα ώραια χρώματα και μόνου του εύπατρίδου άπ' έδώ, (και εκύτταξε τόν Πέτρον με ύφος γεμάτον από προπέταιαν), μαντεύω ότι έχει δειπνήση πολύ καλά... Παραπολύ καλά ίσως! Επρόσθεσε με περιπαικτικόν τόνον, όταν είδε το πρόσωπον του Πέτρου ν' άνάπτη από τόν θυμόν με αυτήν την ύβριστικήν φράσιν.

Μετά τας τελευταίας ταύτας λέξεις του ξένου, τα μάγουλα του νέου έγιναν βυσσινί-χρωμα.

— Κύριε αυθάδη, έπιθύρισε με τόνον φοβερά άγριον, δεν είξεύρω άν έδειπνησα παραπολύ καλά άπόψε; αλλά θα σάς κάμω, έδώ κι' όλας, έσας, να μην έχετε του λοιπού όρεξιν για δείπνον...

Οι δύο αντίπαλοι έν τώ άμα έξιφούλκησαν.

— Μα την όργή! καλά το έλεγα, έξηκολούθησεν ό "Αγγλος" ό άξιός εύπατρίδης μας άπ' έδώ πάει να σκάση του χρειάζεται μια μικρά άφαιμάξις.

Και υποχωρών δύο βήματα, ένώ ό Πέτρος του επέτιθετο με τώ ξίφος ύψηλά, του έδωκε μίαν σπαθιάν διαμπάζ. Αλλά ό Πέτρος άπέκρουσε τώ κτύπημα με θαυμασίαν άκρίθειαν.

Ο Γάστω, άποφασισμένος να μείνη ούδέτερος, άνέμενε την έκκασιν της μάχης με ήρεμίαν, διότι είχε πεποιθήσιν εις την έκτακτον επιδειξιότητα και δύναμιν του δευτεροτόκου αδελφού του.

Έν τούτοις ό λόρδος ήλλαξεν άμέσως τακτικήν έπαυσε να προσβάλλη και ήρχισε να υποχωρή προς τώ μέρος της στοάς, ένώ ό Πέτρος έρρωμένος του επέτιθετο.

Έξαφνα ό "Αγγλος έσφύριξε με άλλόκοτον τρόπον, και από την σκιάν της θύρας, έξώρμησεν τρεις ένοπλοι άνδρες και επέπεσαν έναντίον του δευτεροτόκου των Έστιράκ. Άμέσως ό Γάστων έξιφούληκε και ήρχισε να σπαθοκοπή δραστηριώτατα παρά τώ πλευρόν του αδελφού του.

Ο άγων ύπήρξε ζωηρός και σύντομος. Μετά μίαν στιγμήν, ένας από τους έπι-

τεθέντας, με τόν βραχίονα διατρυπημένον από την λεπίδα τους Γάστιωτος, άφινε να πέση τώ όπλον του και το έβαξε στα πόδια. Την έπομένη στιγμήν, ό Πέτρος, με ένα τρομερόν άνάστροφον σπαθισμόν, έσχίξε τώ κρανίον του δευτέρου μαγαυροβάλλη, ένώ ό Γάστων άντιμετώπιζε τώρα και αυτός με την σειράν του τόν "Αγγλον κατάσκοπον.

Αν έρωτάτε δια τόν τρίτον άκόλουθον του λόρδου, αυτός έδοκίμασε να μαχαιρώση τόν Πέτρον εις την ράμιν. Αλλά ό ρωμαλέος νεανίας είχε τόν νοϋν του ήσπασε τόν άχρειόν εκείνον από τόν λαϊμόν, και τόν έτίναξε βιαίως επάνω εις μίαν πεζούλαν του δρόμου, όπου ό άθλιος έμεινεν έξηπλωμένος, μισοσκοτωμένος από την δύναμιν του κτύπου.

Μένος από την συμμορίαν του ό λόρδος ήτο άκόμη όρθιος.

— Άγισέ μου τον βαρώνε, σε θερμοπαρακαλώ! έβροντοφώνησεν ό Πέτρος.

Ο λόρδος όμως, ώθούμενος από τόν Γάστωνα, είχεν άναβή όπισθοβατών τα τρία έξωτερικά σκαλοπάτια μιās χαμηλής θύρας της εκκλησίας και έξαφνα, ένώ ό Γάστων του κατέρρεεν ένα δεξιόν σπαθισμόν άκαταμάχητον, ή χαμηλή θύραν υπεχώρησεν όπισθέν του, ό λόρδος έξηφανίσθη έντός της οικοδομής, ένώ τώ σπαθί του Γάστιωτος έσπαξε κι' έγινετο κομμάτια επάνω εις τα σίδερα της θύρας που εκλείσθη.

Δέν είναι δυνατόν ούτε να διανοηθώμεν να καταδιώξωμεν αυτόν τόν άνανδρον μέσα εις την εκκλησίαν, είπεν ό νέος θαρώνος προς τόν αδελφόν του. Πίστευτέ με, τώ καλλίτερον είναι να έπιστρέψωμεν εις τώ πανδοχείον, όπου ό Φραγκίσκος θα μας περιμένη και θ' άνησυχή πολύ. Η επιτυχία μας είναι άρκετά ένδοξος δια σήμερα, και ό κατάσκοπος έμαθε τώρα τί είδους άνθρωποι είμεθα.

— Μα τώ αίμα του θυμού! άπήντησεν ό Πέτρος άμα ό εξάδελφός μας άρχων Άρτανιάν μάθη αυτήν την ιστορίαν, πιστεύω ότι θα μείνη εύχαριστήμενος από ημάς και, από σήμερα, γώ λογαριάζω ότι άνήκομεν κι' όλας εις την ιδιαίτεράν ακολουθίαν του.

(Έπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΗΣ [Κατά τώ γαλλικόν του Ε. Δε "Ασμ.]

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

"Αφινε την πεταλούδα Μεσ τόν κήπον να χαζεύη Μή ζηλεύης τή χαρά της, Τή ζωή της την τρελλή. . . Σϋ τή μέλισσα μιμήσου Ποϋ τώ μέλι της μαζεύει Κι' ώφελείται μοναχή της Και τους άλλους ώφελει.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΔΕΜΗΣ

ΕΞΟΧΗ

Άγαπητοί μου,

ΕΒΑΙΩΣ τα τρία τέταρτα τών άναγνωστών μας άναγιώσκουν την παρούσαν μου εις την έξοχήν. Αφού έτέλειωσαν τας έξέτασεις των, αφού είδαν τους κόπου των άναταμειομένους μ' έν άριστα ή μ' έν λιαν καλώς, αφού έπροξένησαν εις τόν εαυτόν των και εις

τους γονείς τών τόσω μεγάλην εύχαρίστησιν, άπήλθον τώρα δια να ήσυχάσουν, άλλος εις την δροσόλουστον παραλίαν του, άλλος εις τώ αύροχαρές βουνόν του, άλλος εις την πρασίνην πεδιάδα του, —και άλλος εις την θάλασσαν, εις την παραλίαν, εις τώ βουνόν, εις την πεδιάδα, όλα μαζί, διότι αυτός, εύτυχέστερος, δεν στέκεται πολύ εις ένα μέρος, αλλά διέρχεται τώ καλοκαίρι του ταξειδεύων.

Τί εύτυχία ή έξοχή! Ένα κακόν έχει: ότι, όπως κάθε εύτυχία, διαρκεί όλίγον. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είναι μεγάλη εύτυχία. Δια τούτο βλέπομεν όσους παραθερίζουν εις έξοχήν, να θέλουν να παρατείνουν την διαμονήν των και την εύτυχιάν των όσω τώ δυνατόν περισσότερο. Έρχεται τώ φθινόπωρον, αρχίζουν οι βροχαί, οι θύελλαι, τώ ψυχός πολλάκις, και αυτοί άκόμη μένουν. Θα ήγχοτο να ήμπορούσαν να έμειναν και τόν χειμώνα. Κανέν από τα θεληγητρα, τα οποία τοίς παρέχει ή πόλις, δεν είναι ικανόν νάνητικαταστήση έν μόνον θεληγητρον της έξοχής. Κ' έχουν δίκαιον να σκέπτονται ούτω. Διότι επί τέλους τί είναι τα θεληγητρα της πόλεως, αυτά τα πολυμνητα δώρα του πολιτισμού; Τεχνητά και ψευδείς άπομιμήσεις τών θεληγητρον της φύσεως!

Ποιον γλύκισμα, ποιον παγωτόν του πλέον φημισμένου ζαχαροπλαστείου, άξίζει όσον έν όπωρικόν ώριμον και δροσερόν, δρεπόμενον από τώ δένδρον του! Ποία όρχήστρα, ποιον άσμα είμπορεί να παραβληθή με την μουσικήν μιās πρωίτης συναυλίας πτηνών ή μιās νυκτερινής μονωδίας άηδόνος! Τί αξίζει τα καλλίτερον άρκον της πόλεως, με τώ ψεύτικα του σπήλαια, τα σιντριβάνια και την κανονικώς κουρευμένην πρασι-

νάδαν του, — έμπρός εις τώ δάσος τώ άργέγονον, τώ γεμάτον μεγαλοπρέπειαν; Και του τελειοτέρου θεάτρου ή σκηνή, τί είναι έμπρός εις μίαν φυσικήν σκηνογραφίαν, από εκείνας που θαυμάζομεν εις την έξοχήν, έξηπλωμένοι κάτω από ένα δένδρον, εις μαλακόν στρώμα βρύων και χλόης;

Ω ναί, όσοι έχουν τώ άτύχημα να μην ήμπορούν να εξέλθουν τώ θέρος από την κάμινον της πόλεως, άλλο δεν κάμνουν παρά ναποζητοϋν όλίγην έξοχήν, κι' εύχαριστούνται έστω και με τήν ήγητης, έστω και με τας άπομιμήσεις. Έχουν ήλεκτροκινήτους άνεμιστήρας, δια ναπομιμούνται τας αύρας του βουνού. Κρούουν τώ νερόν των με πάγον τεχνητόν, δια να τοίς υπενθυμίξη την δροσερότητα της πηγής ή του πηγαδιού. Έχουν μέσα εις την πόλιν μικράς τεχνητάς έξοχάς, όπως τώ Ζάππειον, όπου διέρχονται τας ώρας της άναπαύσεως, και με την βοήθειαν του άτμού μεταφέρονται δι' όλίγον εις τώ Φάληρον ή εις την Κηφισσίαν και έπιστρέφουν με την αυταπάτην ότι. . . παρθερίσαν εις την πολυπόθητον έξοχήν.

Τί τα θέλετε! Αν ή ζωή της πόλεως είναι ψεύτικη, είναι διότι προσπαθεί όπως σάς είπα, ναπομιμηθή την φυσικήν ζωήν της έξοχής. Αυτή είναι ή αληθινή, ή ώραιά ζωή. Μή λησμονήτε ότι οι πρώτοι άνθρωποι έξοϋσαν εις την έξοχήν—όλη ή γη ήτο τότε έξοχή, —και ότι αι πόλεις είναι σχετικώς νεώτερον επίνοημα. Δια τούτο ό σημερινός άνθρωπος, μέσα εις τας πόλεις, αισθάνεται τόν έαυτόν του τρόπον τινά ως φυλακισμένον, ή δε χαρά του και ή εύτυχία του είναι όσάκις του δίδεται εύκαιρία να δραπετεύη από την φυλακήν του πολιτισμού και να ζη έλεύθερος εις τόν κόσμον, δηλαδή εις την έξοχήν. . .

Είς την έξοχήν τρώντι αισθάνεται κανείς όλην του την έλευθερίαν, και εκεί μόνον είμπορεί να ζη όπως θέλει. Καταργεί τους τύπους, τας συνθηείας, την έθιμοταξίαν την βασιανιστικήν. Είμπορεί να τρέχη άτημέλητος, ήμίγυμος, ξεσκουφωτός, ξυπόλυτος. Τίποτε δεν τόν δεσμεύει, (άν έννοείται, ή έξοχή του είναι αληθινή έξοχή, και όχι θερινόν κέντρον, πολυάνθρωπον και πολιτισμένον, δηλαδή πόλις μετημμοισμένη.) Αυτή ή έλευθερία δεν είναι βέβαια τώ μικρότερον θεληγητρον της έξοχής. Και μόνον αυτό είμπορεί να κάμνη τερπνήν και θεληκτικήν άκόμη και την έξοχήν εκείνην ποϋ δεν θα είχε άφθονα τα άλλα θεληγητρα, —τα δένδρα, τα δάση, τα νερά, τα πουλιά.

Βλέπω από τώ παράθυρόν μου τα παιδιά της γειτονείας, τα οποία ή άνυπόφορη ζέστη της πόλεως άναγκάζει να βγαίνουν εις την αύλην ή εις τόν

δρόμον άκατάστατα και άτημέλητα. Μερικά, ξεκάλτωτα, σύρουν μετά βίας παντοφλές. Έχουν βγάλη την βλούζαν των και φοροϋν μόνον μίαν φανέλλαν, ποϋ άφίνει του; βραχιονας και τόν τράχηλον γυμνά. Τρέχουν και παίζουν εις την σκιάν, και είναι τώ σώμα των ιδρωμένον, και τα μαλλιά των μουσικιδι. . . Α, δεν είναι καθόλου εύτυχημένα. Η άτημέλησία των δεν ταιριάζει εις την πόλιν, και φανερόναι πόθον, νοσταλγίαν έξοχής. Αλλά είναι πτωχά παιδιά. . . Οι γονείς των δεν έχουν τά μέσα να τα στείλουν εις την παραλίαν ή εις τώ βουνόν. . . Πώς θα σάς έζήλευσα, άν σας έβλεπαν, άν σας έφαντάζοντο μέσα εις την εύτυχιάν σας! Και είναι να μή σας ζηλεύη κανείς, ποϋ έχετε τόν τρόπον να περνάτε τους φλογερούς αυτούς μήνας εις ένα παράδεισον; . . . Αλλά ή εύτυχία δεν πρέπει να σάς κάμνη εγωϊστάς. Ξεύρετε τί γίνεται εις άλλους τόπους, πλέον πολιτισμένους από τόν ίδιον μας; Τα πλούσια παιδιά συνεισφέρουν δια να πηγαίνουν και τα πτωχά όλίγας ήμέρας εις την έξοχήν. Είμαι βέβαιος ότι θα συμφωνήσετε: Είναι μία από τας ώραιότερας εύεργεσίας!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

ΕΥΓΕ, ΓΡΑΤΕΙΕΛΑΑ!

— Δώσέ μου τες δέκα πεντάρες μου, Πετρογιάννη, είπεν ή Μαργαρώ, καθώς επήγαιναν προς τώ μέρος του θεάτρου. Θέλω να τες ξεδέψω όπως μ' άρέσει έμένα.

— Κι' άν τα χάσης, τα λεπτά;

— Κύτταξε πρώτα ποϋ θα τα βάλω...

Και τώ έδειξε την άκραν του περιφύμου μανδουλιού της.

Ο Πετρογιάννης της έδωκε τώ άσημένιο μισόφραγκο και αυτή τώ έδεσε κόμβον εις τώ κάτωρο μανδουλάκι της. « Πρώτη θέσις λεπτά 25. Δευτέρα θέσις: λεπτά 15. Τρίτη θέσις, όρθοί: λεπτά 5. . . » έδιάβασεν ό Πετρογιάννης άλλην μίαν φοράν, έμπρός εις τώ πρόγραμμα.

— Εγώ θα πάρω πρώτη θέσις, είπεν ή Μαργαρώ.

— Είσαι στα καλά σου; πέντε πεντάρες μονομιάς! Δέν θα σου μείνουνε παρά άλλες πέντε πεντάρες, ένώ με μιά πεντάρα μπορούμε να χωίμε την ίδια διασκέδασι. . .

— Χαράς το! Όρθοί! πίσω από όλους, να μή μας άφύγουν ούτε να βλέπουμε ούτε ν' άκούμε. . . Για φαντάσου να στέκεσαι πίσω άπ' τή Σταμάτα; ή να χύξς τόν Πετράκη έμπροστά σου;

εγώ θέλω να είμαι ή πρώτη από τες πρώτες, στην πρώτη σειρά, κοντά-κοντά στους θεατρίνους.

— Και στες θεατρίνες; είπεν ό Πετρογιάννης, μαντεύων την έπιθυμίαν της αδελφής του.

— Έννοείται! Δεν θέλω να χάσω ούτε μιά λέξι, ούτε ένα κίνημά τους.

— Ούτε ένα βλέμμα; έτόλμησε να είπη ό αδελφός.

— Ούτε ένα ανοιγόκλεισμα τών ματιών, έπρόσθεσεν εκείνη. Και, άν δεν θέλεις μαζί μου, σ' άφίνω και πηγαίνεις θρόος τρίτη θέσις. . . δηλαδή όχι, δεν σ' άφίνω, είπεν αλλάζουσα γνώμην, θα εύχαριστηθώ λιγώτερον, άμα δεν σ' έχω δίπλα μου. Έρχεσαι λοιπόν πρώτη θέσις; ήρώτησε με χαϊδευτικόν τόνον.

Και, επειδή εκείνός το απέφασίζεν επί τέλους, ή Μαργαρώ έπροχώρησεν έμπρός. Πρώτη και καλλίτερη, αυτή από όλο τώ χωριό, ανέβη τα σκαλοπάτια της εξέδρας.

— Δύο πρώτες τών είκοσιπέντε λεπτών, έφώναξεν έμπρός εις όλον τόν κόσμο, προς τόν άνθρωπον ποϋ έκάθητο εις την εισοδον.

Της έδειξαν ποϋ ήτον ή πρώτη θέσις. Και, καθώς εκείνη έλυσε τώ μανδύλι της δια να πληρώση την θέσιν της, ό άνθρωπος της είπέ:

— Πληρώνουν μέσα, άμα καθήσουν...

Η Μαργαρώ έμβήκεν εις ένα διάδρομον, κι' επήγε και έκάθησε κατάμεσης εις την πρώτην σειράν, σαν έπίτιμος πρόεδρος. Η αίθουσα ήτο άκόμη έντελώς άδεια.

— Άκουσέ με, Μαργαρώ, της είπε σιγά-σιγά ό αδελφός της, ένώ την έσurrεν από τώ μανίκι, την στιγμήν ποϋ έφθανε και άλλος κόσμος, δεν είναι ή θέσις ποϋ μας ταιριάζει, κι' εγώ θα στενοχωρηθώ πολύ.

— Και διατί, σε παρακαλώ. Μήπως αι πέντε πεντάρες μου δεν άξίζουν, φαίνεται, όσο αι πέντε πεντάρες τών άλλωνών; Εγώ είμαι πολύ καλά έδώ έχω τώ δικαίωμα να μείνω, και μείνω.

— Καλοκαθίζει λοιπόν ή μικρούλα εις τόν βελουδένιον πάγκον με τώ χρυσά κρσία και άκουμά καλά την ράχιν της δια να βεβαιώση τώ δικαίωμά της επί της κατοχής του. Συγχρόνως, ό αδελφός της κάθεται, σαν στενοχωρημένος, εις την άκραν του πάγκου, με χαμηλωμένην την μύτην, κατ' αντίθεσιν προς την ανασηκωμένην μυτίσαν της αδελφής του, ή οποία όλα τώ επιθεωρεί δλόγυρά της.

Μετ' όλίγον γεμίζει ή αίθουσα άλλα πολλοί αλλάζουν θέσεις, διότι αι δευτέρα θέσεις δεν είναι αναπαυτικά και αι τρίται άκόμη όλιγώτερον. Και από αυτό ό θίασος εύρίσκει όφελος' ιδού διατί απληρόνουν μέσα, άμα καθήσουν..»

— Κυρίες και κύριοι!... η δεσποινίς Γρατσιέλλα θα περάσει από τας θέσεις σας να εισπράξει τὰ εισιτήρια! λέγει ένας θεατρίνος, τὸν ἔποιον ἀναγνωρίζει ἀμέσως ὁ Πετρογιάννης ὡς τὸν πρὸ ὀλίγου εὐεργέτην του.

« Καλοκαθίζει λοιπὸν ἡ μικρούλα... » (Σελ. 251, στήλ. γ.)

ζεν ὄλην τὴν εὐγνωμοσύνην της, ἡ ὁποία ἐπρεπε γὰ μείνη κρυφῆ, καὶ ἐσπρωξέ με τὸν ἀγκῶνά της τὸν ἀδελφόν της.

— Ἐκατάλαβες, Πετρογιάννη; τοῦ εἶπε μὲ σιγανὴν φωνήν.

— Ἐκατάλαβα. . . . Ἐίδα πῶς σου ἔκαμε ἕνα φιλικὸν νευματάκι.

— "Ὁχι, δὲν εἶν' αὐτό... δηλαδή... αὐτὸ ἦτανε, καὶ κάτι ἄλλο μαζί. Θὰ σοῦ το ἐξηγήσω μὰ, σοῦτ... ὄχι τώρα!

Ὅταν ἡ μικρὴ χορεύτρια ἐτελείωσε τὸν γυρὸν της διὰ τὴν εἰσπραξίν, ἡ αὐλαία ἐσηκώθη καὶ ἡ παράστασις ἤρχισε.

Δὲν ἐπαίξαν τὸν Κοκκινουσκουφίτσα. Ἐἶχαν ἀλλάξει τὸ πρόγραμμα, καὶ ἐπαίξαν τὴν Κοκκινουσκουφίτσα, ὅπου δὲν ἐμφανίζεται Δράκος, ἀλλὰ ἕνας Λύκος ἐπάνω εἰς τὴν σκηνήν. Καὶ φυσικὰ

ἡ μικρούλα χορεύτρια ἦτο ἡ Κοκκινουσκουφίτσα. Ἀλήθεια, τί εὐμορφὴ ποῦ ἦτο μὲ τὴν κοντὴ φουσιτίτσα της, ποῦ εἶχε χρῶμα παπαρούνας! Τὸ σκουφάκι της, κόκκινο ἐπίσης, βαλμένο στραβά στὸ πλάγι, ἄφινε νὰ ξεχειλίζουν ὀλόγυρά του σὰν φωτεινὸ στεφανίον τὰ σγουρὰ μαλλάκια της, καὶ πίσω μακρῆς πλεξοῦδες, ποῦ ἐπεφταν ἕως τὴν μέσην της. Ἡ Γρατσιέλλα ἦτο χαριτωμένη!

Ὅταν παρουσιάσθη εἰς τὴν σκηνήν μὲ αὐτὴν τὴν στολήν, καὶ πρὶν προσέβῃ μίαν καὶ μόνην λέξιν, τὰ χειροκροτήματα ἀντήχησαν. Αὐτὴ ἦτο ἡ ἀνταμοιβὴ της διὰ τὰ ὠραῖα γυμνάσματα, τὰ ὁποῖα εἶχε ἐτελέσει μὲ τὸσον χάριν τὸ πρῶτ, καθὼς καὶ ἐνθάρουνσι δι' ὅσα ἐπρόκειτο νὰ γίνουεν κατόπιν.

Ἐδέχθη τὰς ἐπευφημίας τῶν θεατῶν μὲ πολλὴν ἀνεσιν καὶ ἀφέλειαν, σὰν νὰ ἦτο πρὸ πολλοῦ συνηθισμένη εἰς αὐτὴν τὴν ἐνδειξίν της συμπαθείας. Ἐχαίρετισε πρῶτα μὲ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔπειτα, ἐπειδὴ τὰ χειροκροτήματα δὲν ἔπαυαν, ἔκλινε βαθέως πρὸς τὴν γῆν, διὰ νὰ κάμῃ τὴν μεγάλην ὑπόκλισιν ἐκράτοσε μὲ τὸ ἕνα της χέρι τὸ καλαθάκι μὲ τὸ σκέπασμα, ὅπου περιείχοντο τὸ βαζάκι μὲ τὸ βούτυρο καὶ ἡ γαλέττα τοῦ παραμυθιοῦ, καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι τὸ φουστάνι της, τὸ ὁποῖον

ἐτένταζεν ἀνοικτὰ, καθὼς ὑπεκλίνετο. "Ὅλα αὐτὰ ἐγίναν τὸσον νόστιμα, καὶ ἡ Κοκκινουσκουφίτσα ἦτο τὸσον εὐμορφο κοριτσάκι, ὥστε ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν κατέκτησε τὸ ἀκροατήριον. Καί, μ' ὄλον που ἦτο ἀνυπάκουον κοριτσί... εἰς τὸ δρόμα. . . . ὅταν ἄφισε χάμω κατμεσῆς στὸ δάσος τὸ χαρτί, ὅπου ἦτο τυλιγμένη ἡ γαλέττα καὶ τὸ βάζο μὲ τὸ βούτυρο, διὰ νὰ κόψῃ λουλουδάκια, κανεὶς δὲν ἐθύμωσε μαζί της. Καὶ ὅταν ἤρχισε νὰ κυνηγᾷ τὰς πεταλούδας καὶ νὰ τραγουδῇ μὲ τὴν γλυκεῖα φωνούλα της:

Θὰ πιάσω τὴν πεταλούδιτσα, ποῦ εἶν' ἄμορφη, δίχως κεντρί... πάλιν τῆς ἐφώναξαν εὐγε!

Τὴν ἐβλεπαν, τὸσον νόστιμην, τὸσον χαριτωμένην, ὥστε ἔλεγον: « Τί κρῖμα, νὰ πάῃ ἔτσι νὰ τὴν χάψῃ ὁ λύκος! . . . »

Εὐτυχῶς διὰ τὸ ἀκροατήριον, ὁ κακὸς λύκος δὲν ἐδῆκε παρά μόνον εἰς τὰ παρασκῆνια, χωρὶς νὰ φανῇ καθόλου, καὶ ὅταν τὸ κυνήγι τοῦ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν σκηνήν, ἦτο τὸσον δροσάτο καὶ νόστιμον, ὅσον καὶ πρὶν νὰ το χάψῃ ἡ μούρη του. Δι' αὐτὸ, ὅταν ἡ Γρατσιέλλα ἐπανῆλθε διὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰ βροντώδη «εὐγε» τοῦ ἀκροατηρίου, ὅλοι ἤσθάνθησαν ἀνακούφισιν, ποῦ δὲν εἶχε οὔτε μίαν τσουγκρανιά. Τρεῖς φορές τὴν ἔκαμαν νὰ ἐμφανισθῇ, καὶ κάθε φοράν δυνατώτερα τὴν ἐχειροκροτοῦσαν. Τὴν τρίτην φοράν μάλιστα ἔχῃ μόνον μὲ τὰ χέρια, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ πόδια, μὲ τὰ μπαστούγια, μὲ τὰς χονδρὰς χωριάτικας μαγκουρὰς των, μὲ τὰ κασκέττα των

Τὸ ἐπέταξεν εἰς τὴν αἴθουσαν. » (Σελ. 253, στήλ. α.)

Ἀμέσως ἐνεφανίσθη ἡ μικρούλα χορεύτρια. Ἐκράτοσε μὲ τὸ ἕνα χέρι ἕνα σακκουλάκι τριανταφυλλί καὶ μὲ τὸ ἄλλο κάτι χαρτονάκια μὲ ἀριθμοὺς ἐπάνω. Ὅταν ἔσθασεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ δεσποινίς Γρατσιέλλα ἔρριψε προσεκτικὰ τὰ βλεμματὰ της πρὸς τὴν τρίτην θέσιν, ἐκύτταξε καλὰ ὄλους τοὺς θεατὰς, καὶ φαίνεται, δὲν εἶδεν ἐκεῖ αὐτοὺς ποῦ ἐζητοῦσε, διότι μὲ περιλυτοῦν ὕψος διηυθύνθη πρὸς τὴν πρώτην θέσιν ν' ἀρχίσῃ τὴν εἰσπραξίν.

Τὸ πρῶτον χέρι, τὸ ὁποῖον τῆς ἐτείενεν ἕνα νόμισμα, ἦτο τὸ χέρι τῆς Μαργαρώς ἡ μικρὴ χορεύτρια τῆς ἐχαμογέλασε γλυκὰ, ἐπῆρε γρήγορα-γρήγορα τὸ νόμισμα διὰ νὰ δείξῃ τάχα ὅτι τὸ εἰσέπραττε, καὶ μὲ ταχυδακτυλοφυγικὴν ἐπιτηδεύσθη τὸ ἔβαλε πάλιν εἰς τὴν παλάμην τῆς Μαργαρώς ἀτενίζουσα αὐτὴν μέσα στὰ μάτια ἔπειτα τῆς ἐνεχείρησεν ἕνα χαρτονάκι καὶ ἐπρόσθεσεν:

— Εὐχαριστῶ.

Ὅλα αὐτὰ ἐγίναν τὸσον γρήγορα, ὥστε κανεὶς, οὔτε ὁ Πετρογιάννης δὲν εἶδε τίποτε δι' αὐτὸ ἔδωκε τὸ νόμισμά του καὶ αὐτὸς διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν θέσιν του.

— Ἦνεν πληρωμένη, τοῦ εἶπεν ἡ χορεύτρια, ἐνῶ τοῦ ἐνεχειρίζε τὸ χαρτονάκι του.

Καὶ τοῦ ἐδειξε τὴν Μαργαρώ, διὰ νὰ δηλώσῃ τάχα ὅτι αὐτὴ εἶχε πληρώσῃ καὶ διὰ τοὺς δύο.

Ἡ Μαργαρώ ἔρριψε πρὸς τὴν χορεύτριαν ἕν βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἐξέφρα-

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἐπιπλέον, ἐφώναξαν ἐξω, τῆς ἐφώναξαν μπίς, καὶ ἄλλην μίαν φοράν μπίς. Τὴν τελευταίαν φοράν, ἡ Κοκκινουσκουφίτσα, ἀφοῦ ἐχαίρετισε, ἐχαίρετισε, ἀφοῦ ἐφυγε καὶ ἦλθε τόσας φορές διὰ νὰ κάμῃ τὴν μεγάλην ὑπόκλισιν. . . ἀφοῦ ἔστειλε φιλήματα μὲ τὸ ἕνα χέρι, κατόπιν μὲ τὸ ἄλλο, καὶ ἔπειτα καὶ μὲ τὰ δύο χέρια μαζί. . . ἡ Κοκκινουσκουφίτσα, ἡ ὁποία πρώτην φοράν ἐβλεπε αὐτὸν τὸν θρίαμβον, δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ, τί νὰ σοφισθῇ, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ. Ἐἶχε φθάσῃ εἰς τὸ ὕψιστον σημείον τῆς συγκινήσεως, διότι πρὸ πάντων ἐβλεπεν ἐμπρὸς της, δύο βήματα μακρὰν, εἰς τὴν πρώτην σειράν, τὴν Μαργαρώ, ποῦ ἐχειροκροτοῦσε μανιωδῶς. Ἐξαφνα μίαν ἰδέα ἤλθεν εἰς τὴν ἐξυπνὴν θεατρίναν. Ἡσθάνθη τὸ κόκκινο σκουφάκι της ἐπάνω στὸ κεφάλι της, ὅτι ἀπὸ τὰς τόσας κινήσεις, ἐπήγαινε νὰ πέσῃ. Ἐσῆκωσε τὸ χέρι της, ἀλλὰ, ἀντὶ νὰ το στερεώσῃ εἰς τὰ μαλλιά της, τὸ ἀπέσπασε μὲ ὀρμὴν, καί, μὲ ἕνα τελευταῖον χαιρετισμὸν πρὸς τὸ ἀκροατήριον, τὸ ἐπέταξεν εἰς τὴν αἴθουσαν πρὸς τὸ μέρος τῆς Μαργαρώς καὶ τότε, ἐξηφανίσθη εἰς τὰ παρασκῆνια.

Ἡ Μαργαρώ ἤρπασε τὸ σκουφάκι, ἀλλὰ ἔχῃ χωρὶς κόπον. Ἐχρειάσθη νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ ὁ Πετρογιάννης νὰ τὴν κάμῃ ἰδίως μὲ τὰ χέρια τοῦ ὀδυρμα ἐναντίον τῶν γειτόνων, οἱ ὁποῖοι ἐπροσπάθησαν νὰ κυριεύσουεν τὸ περίφημον σκουφάκι.

Ὅταν αἱ παραστάσεις ἐτελείωσαν, ἀνεχώρησαν ὅλοι καταμαγευμένοι μὲ ὄσα εἶδαν καὶ ἤκουσαν εἰς τὴν πλατεῖαν, ἐπλεκαν τὸ ἐγκώμιον τῆς δεσποινίδος Γρατσιέλλας, καὶ ἡ Μαργαρώ ἤκουσε τὴν Κυρίαν Δημαρχίαν ποῦ ἔλεγε πρὸς τὴν Κυρίαν Παρεδρίαν ὅτι δὲν εἶχε διασκέδασῃ τὸσον ὠραῖα οὔτε εἰς τὴν Ὀπεραν τῶν Παρισίων.

Ἦσαν καὶ κτηματῖαι καὶ γεωργοί, οἱ ὁποῖοι, μ' ὄλα τὰ γεράματά των, ἔλεγον ὅτι ἐπέρασαν ἐκεῖ πολὺ εὐχάριστα τὴν ὥραν των. Καὶ ἔπειτα ἦσαν ἐκεῖ πλῆθος τὰ παιδιὰ, σχεδὸν ὅλα ὅσα ἐπήγαιναν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Δουβρίνου, τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἐκεῖ ἐξω ἀπὸ τὸ θέατρον, μὲ τὰ μάτια των καρφωμένα πρὸς τὴν ἐξέδραν, χωρὶς νὰ παραδέχωνται νὰ γυρίσουεν ἄλλοῦ. Ἦσαν μὲ τὸ σῶμά των εἰς τὴν πλατεῖαν, ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμά των πραγματικῶς εὐρίσκοντο ἀκόμη μέσα εἰς τὸ θέατρον. Δὲν εὐρίσκον λέξεις διὰ νὰ ἐκφράσουεν τὸν θαυμασμὸν των καὶ τὰ περισσότερα ἐστέοντο ἄφωνα. Ὁ ἐκστατικὸς ἐκεῖνος θαυμασμὸς ἦτο τὸ εὐγλωττότερον ἐγκώμιον διὰ τὴν παράστασιν.

Ὅταν αἱ παραστάσεις ἐτελείωσαν, ἀνεχώρησαν ὅλοι καταμαγευμένοι μὲ ὄσα εἶδαν καὶ ἤκουσαν εἰς τὴν πλατεῖαν, ἐπλεκαν τὸ ἐγκώμιον τῆς δεσποινίδος Γρατσιέλλας, καὶ ἡ Μαργαρώ ἤκουσε τὴν Κυρίαν Δημαρχίαν ποῦ ἔλεγε πρὸς τὴν Κυρίαν Παρεδρίαν ὅτι δὲν εἶχε διασκέδασῃ τὸσον ὠραῖα οὔτε εἰς τὴν Ὀπεραν τῶν Παρισίων.

Ἦσαν καὶ κτηματῖαι καὶ γεωργοί, οἱ ὁποῖοι, μ' ὄλα τὰ γεράματά των, ἔλεγον ὅτι ἐπέρασαν ἐκεῖ πολὺ εὐχάριστα τὴν ὥραν των. Καὶ ἔπειτα ἦσαν ἐκεῖ πλῆθος τὰ παιδιὰ, σχεδὸν ὅλα ὅσα ἐπήγαιναν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Δουβρίνου, τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἐκεῖ ἐξω ἀπὸ τὸ θέατρον, μὲ τὰ μάτια των καρφωμένα πρὸς τὴν ἐξέδραν, χωρὶς νὰ παραδέχωνται νὰ γυρίσουεν ἄλλοῦ. Ἦσαν μὲ τὸ σῶμά των εἰς τὴν πλατεῖαν, ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμά των πραγματικῶς εὐρίσκοντο ἀκόμη μέσα εἰς τὸ θέατρον. Δὲν εὐρίσκον λέξεις διὰ νὰ ἐκφράσουεν τὸν θαυμασμὸν των καὶ τὰ περισσότερα ἐστέοντο ἄφωνα. Ὁ ἐκστατικὸς ἐκεῖνος θαυμασμὸς ἦτο τὸ εὐγλωττότερον ἐγκώμιον διὰ τὴν παράστασιν.

Καὶ ἡ πομπὴ ἐξακολουθεῖ νὰ περνᾷ. . .

Ἐταί ὁ Πρωθυπουργὸς ἐσοφίσθη νάντικαταστήσῃ τὰ ἡμέρα ἄλογα μὲ ἀγρίους καὶ ἀδαμάστους ὄναγρους.

Θὰ μοῦ πῆτε: Καὶ πῶς; τώρα δὲν πέφτουν πιά οἱ στρατηγοί;

Πέφτουν καὶ παραπέφτουν μάλιστα! Ἀλλὰ μὲ τὴν διαφορά ὅτι τὸ κεφάλι τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ δὲν κινδυνεύει, γιὰ τὸ πέσιμον δὲν γίνεται ἀπὸ ἄλογο, ἀλλ' ἀπὸ ὄναγρο. Ὁ Βασιλεὺς εἶχεν εἰπῆ νὰ μὴν ξαναπέσῃ κανεὶς ἀπὸ ἄλογο δὲν εἶπε ὅμως νὰ μὴν πέσῃ καὶ ἀπὸ ὄναγρο!

Καὶ ἡ πομπὴ ἐξακολουθεῖ νὰ περνᾷ. . .

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΠΡΟΒΑΤΑ
[Παραμύθι.]

Μιά φορά κ' έναν καιρό, εις την Μαγεμένη Χώρα, ήταν ένας μικρός βοσκός, Ἀγγελῆς τὸ ὄνομα του, κ' ἔβοσκε τὰ πρόβατα τοῦ βασιλέα.

Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ τα βόσκη, γιατί τὰ πρόβατα δὲν ἦσαν παρά μονάχα πέντε.

Πρέπει ὅμως νὰ ξέρετε ὅτι αὐτὰ τὰ πέντε πρόβατα δὲν ἦσαν πρόβατα κοινά ἦσαν βασιλόπουλα καὶ βασιλοπούλες, ποὺ εἶχε μαζί των πόλεμο ἐκεῖνος ὁ βασιλέας, καὶ μιὰ μάγισσα κακὴ, γιὰ νὰ τον ὑποχρεώσῃ, τὰ εἶχε μεταμορφώσῃ καὶ τα εἶχε κἀνὰ πρόβατα.

Τὰ μάγια τῆς ὄμως θὰ ἐλύοντο, καὶ τὰ βασιλόπουλα θὰ ἔπαιρναν πάλιν τὴν ἀνθρωπινὴν μορφήν των, ἅμα τὰ ἄφιναν νὰ πάνε καὶ νὰ φάγουν ἀπὸ ἕνα χόρτο φυτρωμένο εἰς ἕνα μέρος τοῦ δάσους, — χόρτο πολὺ θαυματουργό, σὰν τὸ ἀθάνατο νερό.

Δι' αὐτὸ ὁ βασιλέας, ὅταν ἐπαράδωκε τὰ πρόβατα στὸν Ἀγγελῆ, τὸν ἐφώναξε καὶ του εἶπε :

— Κότταζε καλά, μὴν τύχη καὶ πᾶς τὰ πρόβατα νὰ τα βοσκῆς κοντὰ στὴν πέτρα τὴν μαδιά, ὅπου φυτρώνει τὸ χόρτο τὸ θαυματουργό, γιατί εὐθὺς θὰ ξαναπαρῶν τὴν ἀνθρωπινὴν μορφήν των. Ἐὰν τυχὸν καὶ ἀμελήσῃς, καὶ κἀνῆς τέτοιο σφάλμα, τὴν πρώτη φορά θὰ σου κόψω τὸ ἕνα πόδι, τὴν δεύτερη τὸ ἕνα χέρι, τὴν τρίτη τὸ ἄλλο πόδι, ἔπειτα τὸ ἄλλο χέρι, καὶ ὕστερα, εἰς τὸ τελευταίον, ἐπειδὴ δὲν ἄρχῃς πλέον οὔτε χέρι οὔτε πόδια νὰ σου κόψω, θὰ βάλω νὰ σου κόψουν τὸ κεφάλι!

Ὁ Ἀγγελῆς ἐγνώριζε πολὺ καλά πᾶς δὲν ἐχωράτευε ὁ βασιλέας, κ' εἶχε τὰ μάτια τέσσαρα στὰ πέντε πρόβατα.

Φαντάζεσθε ὅμως καὶ πόσῃ μανίαν εἶχαν τὰ πρόβατα νὰ πάνε νὰ βοσκῆσουν τὸ χόρτο ποὺ ἐφύτρωνε κοντὰ στὴν πέτρα τὴν μαδιά, καί, ἐπειδὴ, ἂν καὶ ἐφαίνοντο σὰν ζῶα, εἶχαν ὅμως πάντοτε μυαλὸ καὶ λογικὸ, ἔκαμναν ὅ,τι κ' ἂν ἤμπορούσαν νὰ ξεφύγουν τοῦ Ἀγγελῆ.

Καὶ συνέβη ἕνα βράδυ, νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ μέτρημα ἕνα πρόβατο, καὶ τότε ἔκοψαν οἱ στρατιῶτες τὸ ἕνα πόδι τοῦ Ἀγγελῆ, καὶ ὁ Ἀγγελῆς ἦτον ἀπαρηγόρητος, γιατί ἔμεινε κουτσόποδης, ἂν καὶ του βάλανε ἕνα ὠραῖο ξυλένιο πόδι.

Ἐπέρασαν τρεῖς μῆνες, καὶ ὁ Ἀγγελῆς δὲν ἦτο μόνον κουτσόποδης ἐγίνε καὶ κουλχοχέρης.

Τέλος πάντων, δὲν ἐπέρασε οὔτε χρόνος σωστός, ἀφ' ὅτου ὁ Ἀγγελῆς εἶχε διορισθῆ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ βασιλικοῦ βοσκοῦ, καὶ τὸ κοπάδι του ἔμεινε μ' ἕνα μονάχα πρόβατο, καὶ ὁ καίμενος ὁ Ἀγγελῆς δὲν εἶχε οὔτε χέρια οὔτε πόδια.

Ἐπρεπε νὰ τον ἐβλέπατε, τὸν κακὸμοιρο, μέσα στὸ ἀμαξάκι του, μετὰ δὺο γάντζους δεμένους στὰ ἄδεια του μανίκια, πῶς ὠδηγοῦσε στὴ βοσκὴ τὸ ἕνα καὶ μοναχὸ τοῦ πρόβατο, καὶ ἦταν λυπημένος καὶ καταλυπημένος.

Αὐτὸ ὅμως τὸ πρόβατο, δὲν θὰ του ἔφυγε ποτέ τὸ εἶχε δεμένο ἀπ' τὸ λαιμὸ μ' ἕνα σχοινὶ πολὺ χοντρό, καὶ το ἔτραβοῦσε πάντοτε μαζί του, καὶ ποτὲ δὲν το ἄφινε νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ του. Ἐὰν το ἄφινε νὰ φύγῃ, πᾶει τὸ κεφάλι του!

Ἐνα βράδυ, καθὼς εὐρίσκοντο οἱ δὺο των, τὸ πρόβατο καὶ ὁ Ἀγγελῆς, εἰς τὸ λειβάδι κοντὰ στὸ δάσος, γυρίζει ἔξωφρα τὸ πρόβατο καὶ λέγει τοῦ βοσκοῦ του :

— Ἀκουσε, μικρὲ βοσκέ, πότε πιά θὰ βαρεθῆς νὰ με φυλάγῃς τόσο πολὺ; Δὲν θὰ μ' ἀφίσης μιὰ φορά νὰ πάω νὰ βοσκῆσω κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸ χόρτο ποὺ φυτρώνει κοντὰ στὴν μαδιά πέτρα, καὶ νὰ φύγῃ κ' ἐγὼ σὺν τὰ ἄλλα τέσσερα;

— Κάνεις, βλέπω, τὸν ἐξυπνὸ, προβατάκι μου, εἶπεν ὁ Ἀγγελῆς, δὲν το ξέρεις τὸ λοιπὸν, πῶς ἂν σ' ἀφίσω καὶ ξαναγίνῃς ὅπως ἦσουν πρώτα, θὰ μου κόψουν τὸν λαιμὸ;

— Καὶ τί θὰ πάθῃς, ἂν σοὺ τον κόψουν; Ἐσὺ δὲν ἔχεις τώρα πιά οὔτε χέρια οὔτε πόδια; καὶ εἶσαι καταδικασμένος νὰ με φυλάγῃς ἀγρυπνος, ἀπὸ τὸν φόβο μὴ σου φύγῃ. Εἶνε ζωὴ αὐτῆ; Ἐνῷ ἐγὼ, ἅμα φάγω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ χόρτο, θὰ ξαναγίνω ὁ ἴδιος μορφή βασιλοπούλα, ποὺ ἤμουν πρώτα, καὶ θὰ γυρίσω στὸ παλάτι τοῦ πατέρα μου, καὶ θὰ εἶμαι εὐχαριστημένη. Ἐσὺ, ἴσως πεθάνῃς, μὰ θὰ πεθάνῃς μετὰ τὴν παρηγορία πῶς ἔκαμες μιὰ καλωσύνη.

Ὁ Ἀγγελῆς δὲν ἀπεκρίθη τίποτε σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἐκάθισε κ' ἐσυλλογιζόταν, κ' ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του ὅτι τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, τὸ πρόβατο εἶχε δικήν.

Καί, ἐπειδὴ ἦτον πονοφύχος βοσκός: — Ἐλα, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἔλα, πάμε νὰ βοσκῆς ἀπὸ τὸ χόρτο ποὺ φυτρώνει κοντὰ στὴν πέτρα τὴν μαδιά.

Κ' ἐπήγαν μαζί κ' οἱ δὺο στὴν πέτρα, ποὺ ἦτον ἐκεῖ πολὺ κοντὰ.

Ἐπειδὴ ἦτον πονοφύχος βοσκός:

— Ἄμα τὸ πρόβατο ἐβόσκησε ἕνα δὺο φυλλαράκια ἀπὸ τὸ μαγικὸ βοτάνι, ἀμέσως ἄλλαξε μορφή κ' ἐγίνε μιὰ ὠραία κόρη, με φόρεμα ἀργυροφάντο καὶ με δόλοξανθα μαλλιά.

— Εὐχαριστῶ, Ἀγγελῆ, τοῦ εἶπεν, ἐνῷ ὁ βοσκός, με μᾶτια θαμπωμένα, ἔχασκεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν θαυμασμό. Ἡ καλωσύνη σου θὰ πληρωθῇ, γιατί κ' ἐγὼ εἶμαι νεράιδα καὶ γνωρίζω μαγικά... Τὸν ἀγγίξε με τὸ ραβδάκι τῆς, καὶ

εὐθὺς ὁ Ἀγγελῆς εὐρέθη μετὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, εὐμορφος μικρὸς βοσκός, ὅπως ἦταν καὶ προτῆτερα.

Κ' ἦλθε τότε ἕνα ἀμάξι, ποὺ τὸ ἔβερναν χρυσαετοί, χωρὶς νὰ φανῇ ἀπὸ ποῦ ἦλθε: ὁ Ἀγγελῆς καὶ ἡ νεράιδα ἐκάθησαν εἰς τὸ ἀμάξι, καὶ ἐφυγαν καὶ πάνε...

Δὲν ξέρω τί εἶπε κ' ἔκαμε ὁ βασιλέας ὁ κακός, ἅμα δὲν ξαναεἶδε οὔτε τὸ πρόβατο οὔτε τὸν βοσκὸ του γινούριω ὅμως πῶς ὁ Ἀγγελῆς ἐπῆρε τὴ βασιλοπούλα: κ' ἐγίνε γάμος καὶ χαρὰ, κ' ἔζησαν αὐτοὶ καλά, — κ' ἐμεῖς καλλιτέρα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἐχετε τὴν περιέργειαν νὰ μάθετε πόσον ζυγίζει ἕν δισεκατομμύριον; — Ἐὰν το θέλετε αὐτὸ τὸ δισεκατομμύριον εἰς φράγκα χρυσά, θὰ ζυγίξῃ 322,580 χιλιόγραμμα, καὶ διὰ νὰ το μεταφέρτε, θὰ σὰς χρειαθοῦν 64 βελόνια, κατέχεοντα μῆκος 400 μέτρων εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν. Ἐὰν το θέλετε εἰς φράγκα ἀσημένια, τὸ δισεκατομμύριόν σας θὰ ζυγίξῃ πέντε περίπου ἑκατομμύρια χιλιόγραμμα, καί, ἂν τὸ μετατρέψετε τότε εἰς σύρμα διαμέτρου 4 χιλιοστών, θὰ δυνηθῆτε νὰ τυλιξέτε μετὰ αὐτὸ τὴν γῆν μίς.

Εἰς τὴν Χάγην τῆς Ὀλλανδίας ἐγίνε τὴν ἄλλην φοράν, μεταξὺ παιδιῶν δέκα ἕως δεκαπέντε ἐτῶν, συναγωνισμὸς μορφοσμῶν. Τὸ βραβεῖον ἐδόθη εἰς ἕνα ἀγόρι δεκατριῶν ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὸν ἀσχημότερον μορφοσμῶν. Ὁ βραβευθεὶς ὀνομάζεται Κάρλος Βάισσερ, καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι δὲν εἶνε ἐκ φύσεως καλόου ἀσχημῶς. Ἐὰν ὅμως ἐξακολουθῆσῃ νὰ κάμῃ τὸσον ἀσχημῶς μορφοσμούς, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μίαν ἡμέραν θ' ἀσχημίσῃ.

Τοιοῦτου εἶδους συναγωνισμοὺς ἔκαμναν πολὺ συχνὰ κατὰ τὸν μεσαιῶνα οἱ Γάλλοι εἰς τὰς πανηγύρεις των.

Ὁ Φεβρουάριος τοῦ 1866, κατὰ τὸ δυτικὸν ἡμερολόγιον. ἦτο καὶ θὰ εἶνε μοναδικὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου. Δὲν εἶχε πανσέληνον. Ὁ Ἰανουάριος καὶ ὁ Μάρτιος εἶχαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ δύο πανσελήνους, ἀλλὰ ὁ Φεβρουάριος καμμίαν. Φαντάζεσθε πόσον σπάνιον εἶνε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Δὲν εἶπε συμβῆ, λέγουσι ὁ ἀστρονόμοι, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς δημιουργίας.

Καὶ δὲν θὰ συμβῆ, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἰδίων ἀστρονόμων, πρὶν περάσουν—πόσα νομίζετε;—2,500,000 χρόνια! Δὲν ἦτο λοιπὸν μοναδικὸς ἐκεῖνος ὁ κουτσό-Φλέβαρος;

Τὰ πρόβατα δὲ ἔχουν δόντια εἰς τὴν ἄνω σιαγόνα. Εἰς μερικὰ μέρη τῆς γῆς εἶνε πρόβατα, ποὺ ἔχουν σχεδὸν ὄλον τὸ πάχος των εἰς τὴν οὐρὰν των, — ὅπως τὰ λεγόμενα Καρμανίκα τῆς Ἀνατολῆς. Καταντᾷ μάλιστα νὰ εἶνε τὸσον τὸ βά-

ρος τῆς οὐρᾶς, ὥστε διὰ νὰ περιπατῇ τὸ πρόβατον, οἱ ποιμένες τὴν δένουν ἐπάνω εἰς ἕνα ἀμαξάκι ἀπὸ μίαν σανίδα καὶ δύο τροχούς, τὴν ὅποιαν σὺρει ὀπίσω του τὸ πρόβατον ὅταν περιπατῇ. Τὸ πάχος τῆς οὐρᾶς εἶνε πολὺ γλυκὺ καὶ ἀπαλόν, καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τὸ μεταχειρίζονται ἀντὶ βουτύρου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τάκης ἔμαθε πρὸ ὀλίγου τὰ κλάσματα. Προχθὲς, εἰς τὴν ἐσχόνην, βλέπων ἕνα κύριον παχυν καὶ μεγαλόσωμον, νὰ κάθηται ἐπὶ μικροτάτου ὀναρίου, φωνάζει πρὸς τὸν ἀδελφόν του :

— Νίκο, εἶα νὰ βγάλουμε ἀπὸ τοῦτο τὸ νόθον κλάσμα τὰς ἀκεραίας μονάδας!

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀσπρῆς Παιδαγωγίας.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλῶνουν ἀμέσως τὴν νέαν των δευτέρωσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταβίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΥΕΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

36. — Ἡ Καταρίδα ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ([3E] διὰ τὴν ὠραϊοτάτην ἐπιστολήν,) μοῦ συνιστᾷ μίαν πτωχὴν κόρην, ἣ ὅποια ἔχει μεγάλον πόθον νὰ γίνῃ συνδρομητρία μου.

37. — Ἐπίσης καὶ ὁ Νικόλαος Καρραβᾶς ἀπὸ τὴν Χίον (μὰ διατὶ δὲν σημεῖοι καὶ τὸ ψευδώνυμόν του; πῶς νὰ του δημοσιεύσω προτάσεις Μικρῶν Μυστικῶν;) μοῦ συνιστᾷ ἕνα λαμπρὸν ἀλλὰ πτωχὸν μαθητὴν τοῦ ἐκεῖ Γυμνασίου, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸν ἴδιον πόθον.

Ἐλπίζω ὅτι χάρις εἰς τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῶν εὐπρόων φίλων μου, θὰ ἐγγραφοῦν γρήγορα καὶ οἱ δύο. (Συνδρομῆ ἐξωτερικοῦ, φρ. 8 ἢ φρ. 10.)

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα πολυάριθμοι μοῦ ἀναγγέλλουν ὅτι ἤρτισαν εἰς τὰς ἐξετάσεις. Δὲν εἰμπορῶ νὰ τοὺς συγχαρῶ ἕνα-ἕνα καὶ τοὺς συγχαίρωλους μαζί, εὐχομένη τὴν ἰδίαν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν νὰ ἔχουν πάντοτε!

Τὸ ξεσπάθωμα προσεδεῖ! Ἄλλως τε, ὡς εἶπα, εἶνε κατάλληλος καὶ ἡ ἐποχὴ: διακοπὰι μαθημάτων, ἔναρξις ἐξαμηνίας, νέα μυθιστορήματα, ταξίδια, συναντήσεις, γνωρίματα κτλ. Ἀρκετοὶ νέοι συνδρομηταὶ ἐγίναν αὐτὰς τὰς ἡμέρας, κ' ἐλπίζω νὰ γίνουν πολλοί.

Νὰ κ' ἕνα τετρασίχρον, σχετικὸν μετὰ τὸ ξεσπάθωμα, ποῦ μοῦ ἔστειλεν ἡ καλὴ μου Κερνυραία Ἀρσακίαις ([3E] διὰ τὴν παιδοτάτην ἐπιστολήν.)

Μὲ πολὺ μεγάλον κόπον, Διαπλάσουλιά μου χρυσοῦ, Προσπαθῶ μετὰ κάθε τρόπο, Νὰ νικήσω... εἰς τὸ σπαθί!

Γλαῆς τῆς Ἀθῆνας [EE], μοῦ ἔρρεσε πολὺ ἡ γελοιογραφικὴ καὶ συμβολικὴ παραστασις τῶν ἐξετάσεων, καθὼς καὶ ἡ τελευταία ἐπιστολὴ ἡ σου μετὰ τὸ ἐπισείδιον.

Ὅσον νὰ ἤθελα, αὐτὴν τὴν φοράν δὲν θὰ ἤμπορούσα νὰ ἀνακημοσιεύσω τὴν ἐπιστολήν τοῦ Κίτρινον Ντόμινο! Ναι μὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ ὀλίγας λέξεις — χρονολογία, προσφωνήσις, ὑπογραφή, — ἀλλ' αἱ λέξεις αὐταὶ ἀποτελοῦνται διὰ ἀπὸ θαυμαστικά!! — Εἰς τὸ τέλος, ἀπὸ

ἐν μικρὸν ὑστερόγραφον, μαθαίνω ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς ζήτησῃ τοῦ βραβεῖου, τὸ Κίτρινον Ντόμινο τὰ ἔχει χαμένα!!!

Ἀληθεῖα, τὸ διηγήματ' οὗ ὑπερήρασε εἰς τὸν κύκλον μας. Τὸ Ὑπερ Πατριδοῦς [3E] π: χ: τὸ ὁποῖον παρετήρησα ὅτι ἔχει πάντοτε τὰς αἰρετικαῖς, ἐκθειάζει τὴν εὐφρίαν καὶ τὴν γύσσαν τοῦ διηγήματος καὶ λέγει ὅτι «ὁμολογουμένως δὲν ἴδωκατὸ νὰ ὑπερβῆθῃ ὅπ' οὐδενὸς ἄλλου τῶν διαγωνιζομένων.» — Ὁ Ἀμίητος Γελοιοποιῶς [3E] (διὰ τὴν ἐξυπνοτάτην ἐπιστολήν σου,) μοῦ γράφει ὅτι πρὶν διαβάσῃ τὸ βραβεῖον διηγήματ', τόσο ἐβουρξίσθη διὰ τὸ βραβεῖον τοῦ Κίτρινον Ντόμινο, ποῦ ἂν τὸ εἶχεν ἐμπρὸς του θὰ τὸ ἔδερνε. Ἀφοῦ τὸ ἐδιάβασε ὅμως, ἤθελε νὰ το ἔχῃ ἐμπρὸς του διὰ νὰ το φιλήσῃ, — μὴ ὑποπτευθῶν, φαίνεται, ὅτι τὸ Κίτρινον Ντόμινο εἰμπορεῖ νὰ εἶνε... καὶ κορίτσι.

Ἄλλ' ἡ ὑπεροχὴ τοῦ βραβευμένου ἔργου κινεῖ καὶ τὴν ὠραϊαν μετριόφροσύνην τῶν ἄλλων συναγωνιστῶν καὶ ἰδοὺ ἡ Περσικὴ Καρδία [EE] ἣ ὅποια μ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν Εὐφημον Μυελίαν ποῦ τῆς ἔδωσα «δι' ἐν παληροῦ διηγήματι, (ὄχι δά!)», τὸ ὁποῖον δὲν ἀξίζει οὔτε ἐν Εὐσημον.»

Εἶνε πολὺ δικαιολογημένη ἡ ἀπελιπίσις σου, Δούμισσα τῶν Σαλιῶνων [EEE], μετὰ τὴν μεγάλην ἀπόλειαν, τὴν ὅποιαν ὑπέστης. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ νομίζῃς τὸν ἑαυτόν σου τόσο δυστυχῆ. Ἐχεις τὴν μητέρα σου, τοὺς θεοὺς σου, τὰ δέλφια σου, τόσοις κληροῖς συγγενεῖς ποῦ σε ἀγαποῦν καὶ θὰ κάμουν ὅτι εἰμπορέσουν διὰ νὰ ναντικαταστήσουν πλοῖόν σου ὅτι ἔχασες. Ἀλλὰ προπάντων ἔχεις τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἑαυτόν σου. Μὴ τὸ λησμονῆς καὶ μὴ ἀπελιπίσεις ποτέ.

Δὲν ἤξερω πλέον μετὰ τί λόγια νὰ εὐχαριστήσω, Ἐσπέρην Ἐσπέρα [5E], διὰ τὰ χαριτωμένα καὶ γεμάτα ἀγάπην γραμματάκια σου, καθὼς καὶ διὰ τὰ ὠραῖα εἰκονογραφημένα δελτάρια ποῦ μοῦ στέλλεις. Καὶ ἡ μικρὰ Κάκια σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ δελτάρια ποὺ ἔρχονται εἰς τὸ νομιά τῆς — ποῦ εἶνε ἡ Δις Κάκια; ἔρωτᾷ ὁ διανομῆς, καὶ τῆς τὰ διδῆ ἀπευθείας! — φαντάσθω δὲ τὴν χαρὰν τῆς ὅταν εἶπα ὅτι θὰ τῆς στείλῃς καὶ δεύκομα, μολοντί θὰ ἐπιρροίσεις... λίγες καραμέλας!

Σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς, νέα μοῦ φίλη Διονυσία Π.Χ. Ἄλλὰ διὰ νὰ σου ἐγκρίνω ψευδώνυμον, πρέπει νὰ στείλῃς 1 δραχμήν.

Λέγω, Χίον τοῦ Ταυγέτου [EE], διὰ τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε ὠραῖοτάτον, — καὶ τί ὄροσρον τὴν τὸ καλοκαίρι! — ὥστε δὲν θὰ κάμῃς καλὰ νὰ τὸ ἀλλάξῃς. Ὁραῖα ἡ ἀπόφραξις τοῦ ἀδελφοῦ σου νὰγορήσῃ σιγά-σιγά μετὰ σικουνομάς τοῦ ὄλου μου τοὺς τόπους. Χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ, θὰ σχηματίσῃ μίαν ὠραϊαν βιβλιοθήκην, εἰς τὴν ὅποιαν θὰ εὐρίσκουν τέρψιν διὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας.

Ἐλαβα ἀκόμη δύο Στατιστικὰς τῶν Εὐσημων τῆς Ἀ' Ἐξαμηνίας: τοῦ Ἀσπρῶν Ἀράβη [5E] καὶ τοῦ Ὀύρου τοῦ Μονασπράτου [5E]. Ἐν τούτοις δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καλισθοῦν καὶ ἄλλοι φίλοι μου μετὰ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Ὅσας ἔλαβα, εἶνε πλέον ἀρκεταί. — Ὅριστε! Καὶ ὁ φίλος μου Ἄλλος Ἀριστείδης [EE] γεμίζει αὐτὴν τὴν φοράν τὸ γράμμα του μετὰ Στατιστικὰς: Βραβεῖον, Μικρῶν Μυστικῶν, Παιδικὸν Πνεύματος καὶ... ἔχει ὁ Θεὸς!

Τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἐπροξένησε μεγάλην εὐχαριστήσιν, μικρὲ μου Ἀχιλλεὺ Α.Κ. Δὲν παίρνεις καὶ κανένα ψευδώνυμον, συμφωνῶν μετὰ τὴν ἡλικίαν σου, νὰ συννενοῦμεθα καλύτερα; Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα διὰ τὰ πράγματα τὰ ἐδωκα ρόδινα. Ἡ ζήτησις μοῦ ἐφαίνετο ὀλιγώτερη, τὰ φαγιὰ νοστιμότερα, ὁ περίπατος διασκεδαστικότερος, περισότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Παντοῦ ὅπου ἔστρεφα τὰ μάτια μου, ἐδωκα δύο Εὐσημα μεγάλα, ζωγραφισμένα ἐτὸν ἀέρα! Ὅταν ἤμουν μικρὸς, τὰ ἀδελφία μου ἔκαμναν παράσημα ἀπὸ τενεκέ μοῦ ἔρρεσαν πολὺ ἡ μανία μου ἦταν νὰ γεμίξω τὸ στῆθος

μου μετὰ αὐτὰ καὶ εἶχα μίαν ὑπερήραειαν σὰν νὰ ἦταν τοὺλάχιστον ἀληθινά. Τώρα ἐπῆρα τὰ πρώτα ἀληθινὰ παράσημα ἀπὸ σενα, Διαπλάσις μου. Συλλογίζομαι δὲ ὅτι τὰ Εὐσημα ποῦ δίνεις σύ, γιὰ μιὰ καλὴ ἐπιστολή, ἀπάντησι δὲ διαγωνισμῶ, κτλ. ἔχουν πολὺ μεγαλύτεραν ἀξίαν ἀπὸ τὰ παράσημα ποῦ παίρνουν μερικὸι, ἀπλῶς καὶ μόνον διότι παρ' ὑπέβησαν εἰς τὴν ὑπόδοξὴν τοῦ Κάϊτρε ἢ ἄλλου ἐπιστήμου προσώπου. Αὐτὰ ἀξίζουν ὅσο καὶ τὰ δικὰ μου, τὰ τενεκεδένια. Δὲν συμφωνεῖς;

Τὸ ἀνωτέρω γράμμα εἶνε τοῦ Ναυάρχου Νελέωνος [EEE]. Ἦθελα νὰντιγράψω μόνον τὴν ἀρχὴν του, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ παρεστέρησα κ' ἔφθασα ἕως τὸ τέλος. Δὲν πιστεύω νὰ δυσερεστηθῆτε δι' αὐτὸ, ἀφοῦ σὰς ἔκαμα νὰπολύσετε ἕνα τόσο χαριτωμένον γραμματάκι. Μόνον... ποῦ δὲν μοῦ μένει πλέον τόπος, διὰ νὰ ἀναπλήρωσῃ καὶ εἰς ἄλλους. Ἡ παροιμία ὅμως μᾶς διδάσκει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παύομεν «καὶ τὴν πῆτα ὀλάκαίρη καὶ τὸ σκυλὶ χροῦάτο».

Ὁραϊοτάτας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀνοικὸς Κερνυραῖος [EE], Θαλάσσιος Ἀήρ [EE], Χρυσόπτερος Ἀγγελὸς [E], Βασιλεῦς τῶν Ρόδων [EE], Δροσόλουτος Νύξ [EE], Φρᾶ-Διάβολος [EE], Αἰετιδὸς [EE] (καὶ ἡ ζωγραφία χαριτωμένη!) Μέγας Κανατανίως [EE], Οὐδέϊς [5E], Ροδόπη [EE], Αἶμος [E], Ἄρης [E], Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολλογγίου [EEE], Ἀρχιζιζάνιον [EE], Χρυσοπέτρων Ὀνειρον [EEE], Βροχώμενος Ἄδων [EE], Δούλιον δι Δούλι [E], Πιρραϊκὴ Ἀκτὴ [E] καὶ Ἀνθος τῶν Δειμώνων [EE].

Ἐγκρίνωσα τὰ ψευδώνυμά των. Δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Παραθαλασσίου Διαβάτην (N. X. τετράδιον ἔστειλα), Στόνον τοῦ Βορέου (Θ.Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα) καὶ Κερνυραϊαν Ἀρσακίαιδα (M. A.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν ἡ Ποθητὴ Ἑλλάς μετὰ τὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης, Κοῖνον τοῦ Ἀγγέλου καὶ Μεγάλην Ἑλλάδα — ἡ Ἄδρα τῆς Ἰθῆς μετὰ τὴν Ἐσπέρην Ἐσπεραν — τὸ Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παραθαλασσίου μετὰ τὸ Στέμμα τῆς Ἑλλάδος, Μὴ με Λημονεῖ καὶ Μόριον τῆς Ἑλευθερίας — ὁ Δόφος τοῦ Γάνου μετὰ τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως, Ἀρην, Δούκα τῆς Δημησιάνης, Θεταλομάγιον καὶ Χαράν τῶν Γοιῶν — ἡ Ἐσπέρην Ἐσπερά μετὰ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα, Γνησίαν Ἑλληνόπαιδα, Νεφελώδη Ψυχὴν, Ἀγνὴν Ψυχὴν καὶ Ὀνειροπόλον Ψυχὴν — ὁ Κυρίαρχος τῆς Ἀλάσσης μετὰ τὸν Θεταλομάγιον, Ἰαπωνικὸν Χρονογενεῖαν, Κροῖτην, Ἀλαργίαν καὶ Μεγάλην Ἑλλάδα — τὸ Φουρνέλλο μετὰ τὸ Νερόβραστο Κολοῦνθι, Ἀσόχαρον, Ἀλόγον τοῦ Πύρου, Χρυσοῦν Ἀστέρα καὶ Χρυσουγενεῖαικο Δένδρο — ἡ Ἐλικωνιάς Παρθένος μετὰ τὴν Δούμισσαν τῶν Σαλιῶνων, Μεγάλην Ἑλλάδα, Καταρίαν καὶ Σανθὴν Φο

Η Διάπλασις διατάσσεται τούς φίλους της: Σημάειν τὸ Φωτὸς (μὴν ἀνησυγῆς, διότι ἡ ἐπιθυμία σου ἐξετελέσθη καὶ τὸ ἐσπόμενον θὰ λογαριάζεται ὡς ἰδικόν σου) Ἐὐτυχὲς Μέλος (αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατὸν ἄλλ' οὐτὴ ἡ γνώσις τοῦ ψευδωνύμου ἀποτελεῖ ἐμπόδιον διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν) **Ναυσικῶν** (χαίρω διὰ τὴν νέαν γνωριμίαν φαντάζομαι τί ζήτην κάμνει ἐκεῖ, διὰ τὴν μὴ γράφης τόσον ὀλίγα καὶ τόσον βιαστικῶς) Ἀσέληρον Νύκτα ([EE], ἡ ἐπιστολή σου ὡρασιώτατη παρῆμοια Παῖδ. Πνεύματα, δυστυχῶς, ἔχω δημοσιεύσῃ καὶ ἄλλοτε) **Φλοίσβον τῆς Θαλάσσης** ([E] χαίρω πού δὲν με λησμονεῖς ἀλλὰ μοῦ στέλλεις 3 Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν τὴν 2 Ἰουλίου, ἐνῶ ἐδῆλῳσα εἶναι δὲν δεχόμεν πέραν τῆς 10 Ἰουλίου, καὶ ἐνῶ, διὰ τὴν λάθην κανεῖς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν καὶ τὴν δημοσιεύσῃν Ἀσκήσεις, δὲν εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ ὀλιγωτέρας τῶν δέκα) δὲν διαβάσεις τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς κανονισμοὺς;) **Δικέφαλον Ἀστὸν** ([5E] ἔλαβα κ' ἐγὼ αὐτὴν τὴν περιήρησιν προσευχὴν μία μετ' ἄλλης ἀνοησίας καὶ τίποτε ἄλλο μ' ἐραίδρυναν. πολὺ αἱ ἐπιστολαὶ σου αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές;) **Χειμῶνανδρον** ([E] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ περὶπάτου καὶ τὴν μετάφρασιν τοῦ ποιήματος ὁ Ἀναγνώστης δὲν ἔλασε τὸν γρήφον σου. . . ἔνεκα τῆς ζήτησις) Ἀσημένιο Κύμα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ποιηματάκι πού σου ἐπέπευσε ἡ ἀγάπη μου) Ὀρχὸν Ἀμάραντον (θερμὰ συγχαρητήρια καὶ διὰ τὸ ἀπολυτήριον καὶ διὰ τὰ κολάρια μὰ πὼς θὰ τα ὑποφέρῃς καλοκαιρικάκι!) Ἄσμα τοῦ Ὁρφῆος (ἔχει κάλως!) **Χριστιανὴ Παρθένον** ([EE], συνεμπίσθησιν ὅλην τὴν δικαίαν χαρὰν σου εὐγε!) Ἀγκυρὰ τῆς Σαντορίας ([EE] ἐπιστολὴν ἀπὸ 14 σελίδας; ὅχι ποτέ! ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι θὰ εἶνε κατὰ φρεσὸν) **Ὀμιχλῶδη Ψυχὴν** (κ' ἐγὼ θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχὴς νὰ σ' ἔδωκα τὰ σέση ἔστον μπαμπὰ πού με διαβάσει με τὴν ἀγαλλίαν) **Κυρία Σκαρφαλόστραν** ([EE] ἂ! μὴ κάμνης ἀστεία με σκαρφαλώματα, διότι εἶνε ἐπικίνδυνον καὶ οὐτε λουτρὰ εἰς μέρη τόσον ἀγρία!) **Κροῖταλον** (χαίρω πολὺ πού ἔγινε καλὰ μὴν ἀπίσθις ποτὲ τὰς μελέτας σου διὰ τὴν προαίρεσιν καὶ τὴν γίνῃς χρήσιμος ἀνθρώπος; καὶ εἴτε ἐδῶ, εἴτε ἄλλοῦ, τὸ ἴδιον εἶνε) **Μακρολαίμην** (χαίρω πολὺ βραβεῖον ἔστειλα γράφει μου) Ὀλυμπιονίκην (ὁ « Τροχόσπιτο » γαλλιστὶ λέγεται « roulotte » ὁ Ἀρτανιὰν εἶνε πλάσμα τῆς φαντασίας τοῦ Δουμῆ, ἀλλ' ἐναρμόνιζε ὀλοκλήρον ἐποχὴν καὶ εἶνε ἱστορικώτερος ἀπὸ πολλὰ ἱστορικά πρόσωπα) **Δούκα τῆς Δημητσάνης** (χαίρω πού ἔγινε καλὰ δὲν πεύραζει, ἐξετάσεις θὰ δώσῃς τὸν Σεπτέμβριον) **Ἐλπίδα τοῦ Μέλλοντος** (ἂν δὲν σοῦ ἀπήντησα, βέβαια ἐχάθη) **Μικρὰν Ἀειδίδα** ([E], λοιπόν, πὼς σοῦ ἐφάνη ἡ ταινία με τὸ νόμα σου;) **Αἰοδὸν τῆς Φλωρεντίας** ([E], διόλου δὲν με βαρύνουν αἱ ἐπιστολαὶ σου, καὶ προπαύουν αὐτὰ τὰ ὠραία ὄνειρα) **Γεώργιον Ι. Τσακασιάνον** (εὐχαριστῶ πολὺ ἔστειλα) **Ἀλέξανδρον Α. Κ.** (εὐγε!) **Διακρυθεῖσαν Ἀρσακιάδα** ([4E] διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιστολὴν εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν εὐγενὴν προφορὰν ἄλλ' ἡ ἐργασία αὐτὴ θὰ γίνῃ τὸν Ἰανουάριον) **Παλλάδα** (περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ ταξίδι φίλσε μου τὰ δέφια) **Ἐρυθρὰν Νύκτα** (μὰ πὼς εἶνε δυνατὸν νὰ σοῦ φανερώσω ἐγὼ ποῖα εἶνε ἡ Σημαία τοῦ Φωτὸς; αὐτὰ εἶνε μυστικὰ ἂν θέλῃ, ἄς σοῦ τὸ φανερώσῃ μόνη της) **Υφανοβάτην** (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπῆντησε ἰδιαίτερος; οἱ σὲ ἀντασπάζονται) **Νεοῦμπλ-Τοῦλ** (σὲ συγχαίρω ἐλπίζω ὅτι τὴν ὥραν πού ἔχεις πύσεις, θὰ μοῦ γράφῃς τακτικώτερα) **Μυζόλαν** (μὲ ὑγείαν ἡ νέα διαμονὴ καὶ καλὸ ἐσπόμενον!) **Κομπογιαννίτην**, **Ἰαπωνικὸν Ἄνθος** (ἔστειλα) **Περωμένον** ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολὴν εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπόμενον) **Ἑλληνικὴν Νῆσον** (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπῆντησεν ἰδιαίτερος) **Ἐρυθροδερμον**

(καλὸ ταξίδι νὰ μοῦ γράφῃς κάπου-κάπου) **Κυματίζουσαν Σημάειν**, **Νυκτοκόρακα** (θερμῶτατα εὐχαριστίας) **Κολυμβητὴν τοῦ Καστοῦ** (τώρα λοιπὸν πού ἔκανον τὰ μαθήματα . . .) **Δαλαγιάν**, **Αἰόλον** (τρεῖς τόμους βραβεῖων ἔστειλα) **Διχρομον Φούξιαν** (βραβεῖον ἔστειλα σοῦ λείπουν ἀκόμη πολλὰ; πρέπει δηλαδὴ νὰ πάρῃς ἢ ἐν Β' βραβεῖον, ἢ δύο Γ', ἢ τρεῖς Ἐπαύλους) **Πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου**, κτλ. κτλ.

Εἰς δέσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
“ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ”

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1. 3. 8. 9. 12.13.14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἄδελτος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3.50. Χρυσὸς φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6.50.

ΤΟΜΟΙ 6: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903 καὶ 1904 ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἄδελτος 7 φρ. Χρυσὸς φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Αὐγούστου.
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁμοίου δέον τὸ γράφω τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζομένων, πολιτικῶν ἐν τῷ Ἰασηρῶν μας εἰς φακέλλους, ὧν ἑκάστος περιεχέει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

364. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις ἢ ἀριθμητικόν, τὸ δευτέρου μου ἄνος τι, ἐκ τῶν πολὺ κοινῶν τὸ τρίτον μου εἶνε ἄβρον, τὸ γένος θηλυκὸν καὶ μὴ βασιλοπούλα προκύπτει ἐξ αὐτῶν.
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωίδος τῶν Ἀργῶν.

365. Συλλαβόγραφος.
Ἐπιτήρημα με πρόθεσιν καὶ ζῶον ἂν ἐνώσῃς, Ἀρχαίαν φοβερὰν δὲν μ' αὐτὰ θὰ φανερώσῃς.
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωίδος τῶν Ἀσπιδῶν.

366. Ἀναγραμματοεὐρεσις.
Ἐνα τῶν Ἀποστόλων ἂν ἀναγραμματοεὐρεσίῃς, Ἀρχαίον Βασιλέα τῆς Κρήτης θάνασθησῃς
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Θελλῆς Ψυχῆς.

367. Πυραμῖς.
+ Οἰσταυραὶ Βυζαντ. Αὐτοκράτωρ. *+* = Νῆσος Αἰγαίου. *+*+* = Δεινόν. *+*+*+* = Πόλις ἑλληνική. *+*+*+*+* = Ἄρχ. ποιητής. *+*+*+*+*+* = Πόλις ἑλληνική. *+*+*+*+*+*+* = Ἐκπαιδευτήριον.
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῶν Ἱεροπόλων Ἐργον.

368. Ἐπιγραφή.
ΟΙ ΝΙΜΣ
ΜΟΣΥΟ
ΒΟΣΔΟ
ΓΜΟΕΑ
Νὰ καὶ μὴ ἐπιγραφή!
Ἀλλὰ πὼς θάναγνωσθῇ;
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Ψυχῆς τῆς Αἰσθῆς.

369. Κεκρυμμένη Παροιμία.
Ναφαίρεσις τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν

κάτωθι λέξων, καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἣν εὐρίσκονται σειρὰν, νὰ σχηματίσῃς ἀρχαίαν παροιμίαν.
Κάλως, οἶκος, νιός, ἀσός, Ρόμη, ἄγαν, κώμη, ὄρνις, καλῶς, ὄρνις, νέος, φωνή, ὄμος, νοῖς.
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Ἀλκυονίδος.

370-371. Μεταμορφώσεις.
1. — Ὁ ποῦς διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ οἶς.
2. — Ὁ ἔππος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ὄνος.
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῶν Ὁρχῶν Ἀμαφάντου.

372. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων.
Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξων, σχηματίζουσι ὄνομα δένδρου: Ἀθάνατος, παιδίος, γενναῖος, ψεύδος, κακός, καθήμιενος, γέρον, ἄφρων, πικρὸς.
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμματισμῶν.

373. Φωνηεντόλιπον.
πθ - π - κ - πς - κ - πσ
π - τν - πλ - στ - λβδ
θδρς - κ - πνκτς
*Ἐπιτάλη ὑπὸ Ἀντίβα του Καρχηδονίου.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 23
254. Τῆλεμος (τί, λαίμος.) — 255. Ὀλογος-ὄλογη.

256. ΕΛΒΕΤΙΑ 257. Λ
Α Ζ Τ Α Κ Ο Σ Ε Α Ρ
Ε Μ Π Ο Ρ Ο Σ Ε Ι Μ Α Ι
Β Ε Ν Ε Τ Ι Α Λ Α Μ Α Χ Ο Σ
Λ Α Ρ Ι Σ Σ Α Ρ Α Χ Ι Σ
Π Ο Τ Ε Ρ Ο Σ Ι Ο Σ
Σ Π Ε Τ Σ Α Ι Σ

258. Ὁ ἔχων ὄρα ἀκούειν ἀκούεται. (Ἀναγνωσκόμεν ἐξ ἀρχῆς, πηδῶντες πάντοτε ἐν γράμματι) — 259-261. 1, Παρ (ΡΑΨωδός...) 2. Ὄτις (εἰΣΙΤΩ.) 3. Ἐποψ (ῆΨ Ο ΠΡΕΤΕΙΝΟΣ...) — 262. ΣΑΒΒΑΣ (διὰ τοῦ Α: Σαλαμάνδρα, Ἀθάμας, Βρόμας Βαρραβῆς, Ἀραράτ, Σάρρα.) — 263. ΟΡΚΩ ΜΗ ΧΡΩ (Νοῦθ, Τυρός, Δεΐκτης, Κιμῶλος, ΣτάΜως, Τριήρης, Μυλός, ΤάΡας, Νερῶδης.) Διὰ δὲ τῶν ἀρχικῶν: γ - τ - δ - κ - σ - τ - μ - ν = Ἐν τῷ Ἀδῆ οὐκ ἔστι μετανοία. — 264. Ἀνάξιον ἄνδρα μὴ ἐπαίνει διὰ πλοῦτον (Ἄναξ - ἴον - ἂν - ὄραμ - ἐπ' - ἐν - Ἰδῆ - α - Πλοῦτων.) — 265. S yez poli et on vous honore. — 266. Ὁ βιολιστῆς φαίνεται ἐάν σπαραφῇ ἢ εἰκὼν οὕτως ὥστε ἡ ἄνω πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις. Ἡ κεφαλὴ του στηρίζεται εἰς τὸ μέσον τῆς ράχης τῆς πεσμένης καρτέλας, οἱ δὲ πόδες του φθάνουν σχεδὸν ἐδὼς τὸν λαίμον τῶν κυρίων μετὰ λουκάνικα. Τὸ χέρι, τὸ βιολὶ καὶ τὸ τῆλον φαίνονται εὐκόλα, βοηθήσεως καὶ τῆς ἀπέναντι εἰκόνας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Ἡ λέξις λεπτὴ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομίας μας λεπτὴ 5 μόνον. Ἐκάστος ὅρος 10 λέξεις, ὁλοκληρῶν καὶ ἀλιγώταται τῶν 10 πληρόντων ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Εγκαρδίως εὐχαριστῶ τὴν Ἑλικωνιάδα Παρθένον διὰ τὰ συγχαρητήρια. — Δημ. Βαλσαμίδης. (E, 85)

Εκπαύω τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας πρὸς πάντας τοὺς ἀποστελλάντας μοι δελτάρια ἐπὶ τῇ μνηστειῶ μου. Δηλοποιῶ δὲ προσωρινῶς παύω ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, καὶ εὐχαριστῶ τοὺς προτείνοντας. (E, 86)
Πτερωτὴ Ἐλπίς.

Αναλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια καλλιτεχνικά καὶ ἰδίως τοποθεσίας καὶ θαλασσογραφίας. Θεόδουλος Ν. Κουλλαπίδης, μαθητῆς Γυμνασίου, Λευκωσία (Κύπρου). (E, 87)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΗΤΕΑ		ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικῶς :	Ἐξωτερικῶς :	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Ἐσωτερικῶς λεπτ. 13. Ἐξωτερικῶς φρ.-χρ. 0.15.
Ἔτησια . . . φρ. 7.—	Ἔτησια φρ.-χρ. 8.—		ΦΥΛΛΑ ΠΑΙΔΙΑ :
Ἐξάμηνος . . . " 4.—	Ἐξάμηνος φρ.-χρ. 4.50	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστος λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
Τρίμηνος . . . " 2.15	Τρίμηνος φρ.-χρ. 2.40	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].
Ἀλυσδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 16 Ἰουλίου 1905	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος			Ὀδὸς Ἐρυθραίου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάμιον
			Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 33

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)
Ἐπὶ τέλους ὁ κόσμος διεσκορπίσθη.
Ἡ Μαργαρώ καὶ ὁ Πετρογιάννης εὐρίσκοντο δίπλα-δίπλα. Πρῶτη ἡ ἀδελφοῦλα ἔλυσε τὴν σιωπὴν :
— Λοιπὸν; τί λές, Πετρογιάννη;
— Λέγω πὼς ἦταν ἐξοχα.
— Καὶ ὕστερα;
— Πὼς εὐχαριστήθηκα πολὺ.
— Καὶ ὕστερα;
— Ὑστερα, πὼς ἡ Κοκκινোসκουφίτσα ἦταν πρῆλλα εὐμορφή.
— Ἄ! τέλος πάντων μ' αὐτὸ ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃς! . . . Εἰδες πὼς μ' ἐκύτταξε;
— Ἀλήθεια, μοῦ ἐφάνηκε πὼς ἐκύτταξε συχνὰ κατὰ τὸ δικό μας μέρος.
— Καί, ὅταν μιλοῦσε μετὰ τὸν λύχο καὶ τοῦ ἔλεγε τὴν ἱστορίαν τὴν, ἀμα τοῦ εἶπε: Κάθομαι μετὸν μπαμπὰ καὶ τὴν μαμαρὰ, ἐκεῖ κάτω, καὶ πολλὰς φορές στενοχωριέμαι πού δὲν ἔχω οὔτε ἀδελφόν, οὔτε ἀδελφὴν, οὔτε φιληγάδα, εἶδες τί ματιὰ μοῦ ἔρριξε, καθὼς ἔλεγε: Οὔτε φιληγάδα!
— ὦ! μὴν τύχη καὶ φαντάζου!

καὶ τόσο γρήγορα, ὅσο θαρρεῖς. Προτῆτερα, θέλω νὰ τῆς βάλω ἐπάνω μίαν ἐνθύμησιν...
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ
Ἡ Μαργαρώ ἐπήγγινε στὰ μαγαζιά. Τὸ πρῶτ', καθὼς ἐπήγγινε εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶχεν ἰδῆ μίαν πωλήτριά τινε γνητῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁποία τῆς ἐφάνη πολὺ

Καί, ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ ἡ πωλήτρια, ἔβαλεν ἓνα μαρμαμένον μπουκετάκι εἰς τὸν κιτρινοσκόρον φαθῖνον καπέλλάκι τῆς Μαργαρώς, καὶ ἔπειτα τῆς ἔδωκεν ἓνα καὶ ἠρέπτην, διὰ νὰ ἰδῇ καὶ αὐτὴ ἀμέσως πὼς τῆς ἐπήγγινε.
Ἡ Μαργαρώ ἐκύτταξεν εἰς τὸν καθρέπτην μετὰ ὄψος ὄχι πολὺ εὐχαριστήμενον:
— Δὲν ἔχετε τίποτε ἄλλο, καλλιτέρο, κυρία;
— Τίποτε καλλιτέρο; εἶπεν ἡ πωλήτρια, σὰν νὰ τῆς εἶχαν κάμη καμμάιν προσβολὴν. Τί ἤθελες λοιπὸν; τί σου χρειάζεται;
— Νά, κάμη τι φρεσκοτέρο, καὶ ὄχι ξεθωριασμένον στὴ μούτρα...
— Ξεθωριασμένον; . . . Καλέ, αὐτὸ τώρα πρωτοβγαίνει ἀπὸ τὸ κουτί!
— Δὲν φαίνεται ὁμῶς, ἀπῆντησεν ἡ μικρούλα, ἡ ὁποία εἶχεν ἐνόησιν ὅτι ἡ πωλήτρια ἤθελε νὰ τῆς πωλήσῃ τὸν κοῦκο γιὰ ἀθῆν. Ἐπὶ τέλους, κυρία μου, δὲν σὰς το λέγω γιὰ νὰ θυμώσῃτε, ἤθελα ὁμῶς κάμη τι πολὺ εὐμορφο, ὅσο γίνεται ὠραιότερο...
— Δὲν σοῦ δίνει, διότι δὲν ἔχει τίποτε εὐμορφο, τῆς ἐσυρίξεν εἰς τὸ αὐτὸ ὁ Πετρογιάννης, ὁ ὁποῖος ἦτο παρὰν εἰς τὸν διάλογον. Ἐ-λα, πάμε . . .
— Ὅσο γίνεται ὠραιότερο! Χαράς το! εἶπε, σιασμένη ἀπὸ τὰ γέλια ἡ πωλήτρια, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν εἰς τὸ μαγαζὶ τῆς παρὰ μόνον ὅ,τι γίνεται ἀσχημότερο. Καὶ πόσα πλουρία ἔχει ἡ εὐγενείας, ἐπρόσθεσε ῥιπτουσα βλεμμα μοχθηρὸν εἰς τὴν πωλητικὴν ἐνδομασίαν τῆς Μαργαρώς; νὰ πληρώσῃ γι' αὐτὸ τὸ ὅσο γίνεται ὠραιότερο; Ἡ Μαργαρώ, πειραγμένη, ἔκαμε γρή-

Ἐνῶ ἡ Μαργαρώ ἐμάζεψε τὰ λουλούδια (Σελ. 258, στήλ. α'.)

καλὰ ἐφωδιασμένη μετὰ αὐτὸ τὸ εἶδος. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν ἐπήγε.
— Κυρία, ἤθελα ἓνα μπουκέτο ἀγριολούλουδα, μετὰ πολλὰς παπαροῦνες; θέλω νὰ τῆς βάλω σ' ἓνα καπέλλο, σ' ἓνα πολὺ ὠραῖο καπέλλάκι, — εἶπεν, ἐνῶ ἔκρυβε τὸ σκουφάκι μέσα εἰς τὸ φούσκωμα τῆς μπλούζας τῆς, διότι δὲν ἤθελε καθόλου νὰ πᾶνε οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀγορᾶς καὶ νὰ μαρτυρήσῃν τὸ σχεδὸν τῆς εἰς τὴν Κοκκινোসκουφίτσαν.
— Νά, κάμη τι ὅπως τὸ ἤθελες. Κύττα, πὼς σοῦ πηγαίνει!

Ἐνῶ ἡ Μαργαρώ ἐμάζεψε τὰ λουλούδια (Σελ. 258, στήλ. α'.)